

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/94/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117233414
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5117233414.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobcu: J. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX/XX, XXX XX F. X. H., štátny občan SR, zastúpeného splnomocneným zástupcom: Centrum právnej pomoci Martin, so sídlom J. Š. Šikuru 4850/1, 036 01 Martin, IČO: 51 472 236, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému právnym zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 35 792 752, v konaní o neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy a vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 031,31 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41Csp/281/2017-132 zo dňa 22.10.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým určil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 031,31 Eur, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výroku o trovách konania, zrušuje a vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

V odvolaní nenapadnutej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500112987 zo dňa 28.04.2015 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná. Ďalej určil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 031,31 Eur, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania. Žalobou doručenou Okresnému súdu Žilina dňa 05.12.2017, sa žalobca domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd určil neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy uzavretú medzi žalobcom a žalovaným č. 8500112987 zo dňa 28.04.2015 a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1 031,31 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia a zaviazal žalovaného nahradiť mu trovy konania. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd považoval za nesporné, že strany sporu uzavreli dňa 28.04.2015 popri zmluve o spotrebiteľskom revolvingovom úvere dohodu o zrážkach zo mzdy č. 8500112987, ktorá mala zabezpečovať poskytnutý úver vo výške 1 500 Eur. Rovnako za nesporné považoval okresný súd, že žalovaný doručil zamestnávateľovi žalobcu žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy, pričom zamestnávateľ žalobcu žiadosti žalovaného vyhovel a žalobcovi začal vykonávať zrážky zo mzdy. Spornou skutočnosťou medzi stranami sporu v tomto smere vo vzťahu k dohode o zrážkach zo mzdy bolo najmä individuálne dojednanie dohody o zrážkach zo mzdy, prijateľnosť charakteru dohody o zrážkach zo mzdy a existencia naliehavého právneho záujmu. Následne sa okresný súd zaoberal otázkou neplatnosti predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy, pričom dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v časti o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy dôvodná. Žalobca, ako spotrebiteľ, uzavrel predmetnú dohodu, aby dostal úver, pričom z obsahu predmetnej dohody je zrejmé, že išlo o vopred žalovaným ako dodávateľom pripravený formulár, do ktorého sa vpisovali konkretizované údaje o dlžníkovi (žalobcovi) v nadväznosti na poskytnutý revolvingový úver, pričom z obsahu týchto dohôd nevyplýva osobitná možnosť žalobcu ako spotrebiteľa v dodatočnej lehote vylúčiť

právne účinky takéhoto dojednanja napríklad jednostranným odstúpením od dohody. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcu nikto na existenciu dohody o zrážkach zo mzdy v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere neupozornil. Okresný súd mal tak za to, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy nebola so žalobcom individuálne dohodnutá a dojednanie dohody o zrážke zo mzdy považoval za neplatné. Okresný súd preskúmaním predmetnej dohody ďalej dospel k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy určite a zrozumiteľne neobsahuje výšku pohľadávky, ktorá má byť uvedeným zabezpečovacím prostriedkom zabezpečená. Takéto dojednanie považuje okresný súd za neurčité a nezrozumiteľné v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe vyššie uvedených skutočností, má okresný súd za to, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatným právnym úkonom. Pokiaľ ide o ďalšiu časť žaloby, a to vydanie bezdôvodného obohatenia, zo žaloby a z doložených listinných dôkazov vyplýva, že žalobca si uplatňuje voči žalovanému nároky vzniknuté z titulu bezdôvodného obohatenia odvodzujúceho od uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8500112987 zo dňa 28.04.2015 znejúcej na sumu 1 500 Eur. Pri posudzovaní zmluvy o úvere okresný súd dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu na základe predmetnej zmluvy je vzťahom občianskoprávnym a na predmetnú zmluvu sa tak hľadí ako na typovú spotrebiteľskú zmluvu. Súd má tak za to, že právny vzťah založený úverovou zmluvou je potrebné kvalifikovať ako vzťah spotrebiteľský. Preskúmaním obsahu zmluvy, súd zistil, že v tejto absentuje obligatórna náležitosť spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona, t.j. konečná splatnosť úveru. Ustanovenie zmluvy, ktoré stanovovalo splatnosť úveru počtom 42 mesačných splátok, nemožno podľa názoru súdu považovať za konformné so zmyslom a účelom sledovaným takto zakotvenou podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa názoru súdu, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t. j. ktorým konkrétnym dňom. Takýto údaj však stranami sporu zmluvy uzavretá zmluva neobsahovala. Navyiac v zmluve o úvere absentuje aj uvedenie konkrétnych termínov splátok istiny, tak ako vyžaduje § 9 ods. 2 písm. k) zákona. Vzhľadom na uvedené, z dôvodu absencie náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona sa v zmysle § 11 ods. 1 citovaného zákona poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z hľadiska posúdenia predmetu konania, a to vydanie bezdôvodného obohatenia bolo nutné zo strany súdu zaoberať sa aj dohodou o poskytovaní služieb č. 8500112987 zo dňa 28.04.2015. Okresný súd v prípade tejto dohody dospel k záveru o jej absolútnej neplatnosti. Okresný súd odplatu za poskytnutie služby v celkovej výške 1 451,52 Eur považoval vzhľadom na výšku poskytnutého úveru 1 500 Eur (bez poplatku 1 350 Eur) za neprimerane vysokú. Dohoda, ktorá oprávňovala žalovaného na takúto neprimerane vysokú odplatu okresný súd vyhodnotil ako neprijateľnú, v rozpore s dobrými mravmi a absolútne neplatnú. Dohodu o poskytnutí služieb je potrebné považovať za neplatný právny úkon, za nekalú obchodnú praktiku žalovaného. Na tomto mieste okresný súd dodáva, že má za to, že odplata za poskytnuté služby mala byť jednoznačne zahrnutá do celkových nákladov úveru v súlade s § 2 písm. g) a l) zákona o spotrebiteľských úveroch. Nezahrnutie tejto odplaty do celkových nákladov ovplyvnilo aj správnosť údaju skutočnej RPMN, pretože ak by bola odplata zahrnutá do celkových nákladov, celková výška RPMN by bola oveľa vyššia ako bola prezentovaná. Zároveň možno považovať praktiku žalovaného, ktorý oddelil zmluvu o úvere od dohody o poskytovaní služieb, čím došlo k uvedeniu nesprávnej výšky celkových nákladov, a tým pádom aj nesprávnej výšky RPMN za nekalú obchodnú praktiku s poukazom na § 7 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľov. Aj z dôvodu nesprávnej výšky celkových nákladov a nesprávnej výšky RPMN je poskytnutý úver jednoznačne bezúročný a bezpoplatkov. Súd dospel k záveru, že žalovanému tak v danom prípade nemohol vzhľadom na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch vzniknúť zákonný nárok na zaplatenie akýchkoľvek úrokov alebo poplatkov. Prijatím takéhoto plnenia bez právneho dôvodu tak vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie. Žalovaný mal pri právnom závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov nárok len na zaplatenie čistej istiny úveru t.j. skutočne poskytnutých finančných prostriedkov úveru 1 350 Eur. Následne pri zisťovaní rozsahu bezdôvodného obohatenia súd vychádzal z nesporného tvrdenia medzi stranami sporu, že žalovaný na základe predmetnej spotrebiteľskej zmluvy o úvere vyplatil žalobcovi celkovo sumu 1 350 Eur a žalobca uhradil k zmluve celkovo sumu 2 231,31 Eur, t.j. postupnými platbami vychádzajúc z právneho záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru preplatil žalobca žalovanému sumu 1 031,31 Eur. Táto suma 1 031,31 Eur tak predstavuje rozsah bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, resp. majetkový prospech na strane žalovaného získaný plnením bez právneho dôvodu, ktorý je žalovaný povinný podľa § 451 Občianskeho zákonníka žalobcovi vydať. Súd tak považoval žalobu žalobcu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia za dôvodnú, žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na zaplatenie sumy 1 031,31 Eur. Žalobca bol v konaní úspešný v plnom

rozsahu (100%), preto súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie v časti výrokov o povinnosti zaplatiť sumu 1031,31 Eur a o náhrade trov konania. V podanom odvolaní uvádza, že súd pri rozhodovaní podľa napádaného rozsudku vychádzal zo záveru, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. 8500112987 neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru a o splatnosti jednotlivých splátok. Žalobca napáda tento záver, pretože je založený na nesprávnych skutkových zisteniach a aj na nesprávnom právnom posúdení. V súvislosti s uvádzaním konečnej splatnosti úveru je podstatné, že táto náležitosť nemôže a ani nikdy nemohla dôvodom pre bezúročnosť úveru. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Žalovaný tiež tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to: 1) určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, 2) spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Žalovaný namieta záver súdu o neuvedení termínu splatnosti splátok, kedy podľa záverovej súdu prvej inštancie nepostačuje uvedenie v oznámení veriteľa o schválení úveru. Na základe uvedeného žalovaný napáda rozsudok č.k. 41Csp/281/2017 - 132 zo dňa 21.10.2018 z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a záverov a pre nesprávne právne posúdenie, teda podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok a o veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne aj v časti, v ktorej jej bolo vyhovené a žalovanému prizná právo na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

3. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril prostredníctvom zástupcu nasledovne. Zástupca žalobcu popiera vyjadrenia v odvolaní žalovaného v celom rozsahu. Podľa názoru žalobcu, súd prvej inštancie rozhodol správne. Zástupca žalobcu žiada odvolací súd, aby rozsudok Okresného súdu Žilina č. konania 41Csp/281/2017 zo dňa 21.10.2018 potvrdil ako vecne správny. Žalobca v podanom vyjadrení uvádza rozhodnutia odvolacieho súdu v podobných veciach a judikatúru Súdneho dvora.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a dôvodov vyplývajúcich z ust. § 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario a tento podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP vo výroku, ktorým súd určil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 031,31 Eur a vo výroku o trovách konania zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v tejto časti vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odvolaní nenapadnutej časti zostal rozsudok nedotknutý.

5. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len podstatnými námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvoinštančného súdu predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia z hľadísk, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

6. Odvolanie žalovaného je postavené predovšetkým na odvolacom dôvode nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Konkrétne žalovaný namieta, že súd pri rozhodovaní podľa napádaného rozsudku vychádzal zo záveru, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. 8500112987 neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru a o splatnosti jednotlivých splátok.

7. Odvolací súd uvádza, že otázkou splnenia povinnosti uviesť údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. sa už v minulosti vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zaoberal a zhodne so súdom prvej inštancie ustálil záver, že zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov. Po vydaní rozsudku súdneho dvora EÚ z 09. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, na ktorý poukazuje žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, nebola a v súčasnosti ani nie je súdna prax v tejto otázke jednotná. Uvedená právna otázka však bola následne riešená aj Najvyšším súdom SR, ktorý v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018 (obdobne tiež uznesenie sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. apríla 2018 a 4Cdo 211/2017 zo dňa 23. apríla 2018) konštatoval, že do „eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k/) zák. č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zák. č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ust. 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice. Ďalej Najvyšší súd v citovanom uznesení uviedol: „Vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k / zák. č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie, dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Predmetné ustanovenie zák. č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky“. Od 01. mája 2018 sa zároveň legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

8. Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd s poukazom na čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je súd povinný rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ktorou autoritou je nepochybne Najvyšší súd SR, preto konštatuje, že ak okresný súd svoje rozhodnutie založil na tom, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, t.j. vymedzenie, aká ich časť pripadá na istinu, na úroky a na poplatky, s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, vec nesprávne právne posúdil. Uvedené možno aplikovať aj na posúdenie zmluvy o úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z..

9. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a záverov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým súd určil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 031,31 Eur ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom súd prvej inštancie je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

10. Vo zvyšnej časti (vo výroku, ktorým okresný súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500112987 zo dňa 28.04.2015 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná), ktorá nebola napadnutá odvolaním žiadnej zo strán konania, zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

11. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)